

Internacia Logaritmo-tabelaro, de Hermann Wagner. Eldonis: Dr. Siegfried Ziegler Verlag, Engelbertstrasse 7, (13b) München-Pasing, Germanujo. — Prezo 0.80 g.m. plus afranko, aŭ 3 rpk. inkl. afranko.

La tuto konsistas el „triptiko” aŭ „tripanelajo” el kartoneca papero, kiu, kunfaldite, havas la formaton $130 \times 197 \text{ mm}^2$. Du el la ses „paĝoj” surhavas la ĉefan tabelon, kiu donas samtempe la logaritmaron de la naturaj nombroj, de la sinusoj, kosinusoj, tangentoj kaj kotangentoj. Nur la logaritmoj de la naturaj nombroj estas donitaj rekte en cifera formo kun tri decimaloj, la aliaj estas indikitaj per specialaj signoj super kaj sub ĉi tiuj nombroformaj logaritmoj kaj en sufiĉe facila maniero deriviĝas el ili. Aldonaj signoj por ĉiuj kazoj indikas la kvaran decimalon. Ĉi ĉion klarigas aldonita instrukcio por uzado.

Mia ĉefa kontraŭajo rilate al ĉi tiu ĉefa tabelo estas, ke ĝi estas desegnita kaj kliŝita. Pro tio la tuto aspektas tro plene, tro nigre. Ankaŭ la multa apliko de specialaj spacoŝparaj signoj anstataŭ ciferoj, pli-malpli malfaciligas la uzadon de ĉi tiu tabelo.

La unua paĝo krome montras specialan tabeleton por trovi la logaritmojn de la sinusoj kaj tangentoj de anguloj de 0° ĝis 10° , kaj kvindecimalajn logaritmojn de la nombroj de 100 ĝis 120, kiu per helpa kolumno ebligas logaritman interpolusadon. La tria samflanka paĝo montras la kvardecimalajn logaritmojn de la sinusoj de 70° ĝis 90° . Anguloj ĉiam estas dividitaj en dekononj aŭ kvinononj.

La sama paĝo krome surhavas tabeleton de kelkaj universalaj kaj teraj konstantoj. Krome n^2 , n^3 , \sqrt{n} . Ĉi tiu tabelo estas daŭrigata sur la malantaŭa flanko. Via recenzanto ne komprenas la sencon de la hiatoj en ĉi tiu tabelo. Ankaŭ estas donataj la naturaj logaritmoj de la nombroj 1,1 ĝis 10,0 inklude, kaj tabelo kiu montras e^n kaj e^{-n} por n de 0,05 ĝis 16. La sesa paĝo montras formulojn por la radikoj de dua- kaj triapotencaj ekvacioj, kaj el geometrio, gonio- kaj trigonometrio.

Miajn ĉefajn kritikojn mi jam eldiris. Restas kelkaj prilingvaj rimarkoj: *entiero* estu *entjero*, *tangens-* estu *tangent-*, *perkalkuli* prefere *pri-* aŭ *el-* kalkuli, aŭ simple kalkuli; „*oni procediĝas*” estu „*oni procedas*”. Maltaŭga vorto ŝajnas al mi „*ekigi*”: ĉu *ek* estas prefikso, aŭ *ig* sufikso? Via recenzanto preferas la kunmetitajn terminojn *interpolusi* kaj *eksterpolusi* (laŭ Wüster) ol la radikvortojn „*interpoli*” kaj „*ekstrapoli*” (Plena Vortaro) sen neceso pruntitaj el la naciaj lingvoj. Ĉu ni skribu *kos* aŭ *cos*, *ktg* (*kot*) aŭ *ctg* (*cot*), *sek* aŭ *sec* por kosinuso, kotangento kaj sekanto? La aŭtoro uzas formojn kun *c*, kiuj estas akcepteblaj nur se oni rigardas ilin kiel internaciajn simbolojn. Mi rimarkigu tamen ke oni trovas jam diversajn formojn: *cot* — *ctg*, *tg* — *tan*. Unueca uzo do efektive ne ekzistas. Fine en la tabelo de la konstantoj mi vidas: $\text{Dynerg.m}^2/\text{kg}^2$, Kilomol, Wattsek/Grad, kaj Wattsek.sek (cetere: kial ne Watt.sek^2 ?), ktp. Ĉi tiuj formoj aspektas germane pli ol esperante,

kaj mi volas alkroĉi demandon pri kio estu la mallonga nomo en Esperanto de „grammolekulo”. Mi opinias ke „molo” (laŭ la internacia uzo) apenaŭ estas rekomendinda pro la jam ekzistanta ĝenerallingva radiko „mol”. Kion oni opinias pri „gramolo”?

W. P. R.

930.85(03) (086.1)

ĜERMO DE KARTA ENCIKLOPEDIO

S-ro G. Marin, La Bosketo, Whiteway, Stroud (Glos.), Anglujo, eldonis 8 ilustritajn kartojn, norma formato A6 = $105 \times 148 \text{ mm}^2$, kun klariga teksto, pri kulturhistoriaj temoj rilataj al Anglujo, Skandinavio, Irlando kaj Nederlando. La ideo estas: kune kun aliaj krei slipan enciklopedion. S-ro Marin mem skribas pri tio: „Tia verko havus gravajn avantaĝojn; ekz.

1. Oni povas komenci ĝin tuje, kaj ĝi povas kreski nature de malgranda ĝermo; spertuloj en diversaj landoj povus mem eldoni kartojn pri siaj fakaj temoj;
2. Ĉiu povas kolekti la kartojn kiuj interesas lin, kaj klasifi ilin laŭ propra sistemo;
3. Malnoviĝinta slipo estas facile anstataŭigebla aŭ kompletigebla per nova.

Por konservi al la verko la necesan unuecon kaj faciligi la enklasigon, sufiĉus ke oni uzu samajn formaton kaj titolaranĝon; laŭ mi, la speco de la preslito uzata, la larĝeco de la kompostaĵo, ktp. ne tiom gravas, kaj, por malpliigi la elspezon, la teksto (kun bildo(j)) povus eĉ aperi unue en loka gazeto aŭ faka revuo.

Mi nun pretigas aliajn kartojn, sed esperas ke mi ne longe restos la sola eldonanto.”

La ideo certe estas interesa. Speciale por lernejoj tiaj kartaj enciklopedioj ŝajnas tre taŭgaj. La kartoj estas uzablaj kiel poŝtkartoj, kaj certe estus tre taŭgaj en la interlerneja korespondado. Mi aŭdis ke ekzemple en Francujo certaj lernejoj disponas pri propra presilo. Eble tie oni mem povus fari tiajn kartojn.

Ŝajnas al mi, ke estus avantaĝe se ĉiu karto estus klasita laŭ UIDK. Tiam la uzantoj ne estus devigataj ellabori propran sistemon.

Laŭ anonco en la oktobra numero de ESPERANTO la prezo de la ok kartoj estas 4 rpk. aŭ 8 bild(kart)oj interesaj laŭ kulturhistoria vidpunkto (ekz. pri kampara domo, vilaĝa preĝejo, kapeleto aŭ kalvario, muelejo, kolombejo, abelujo, sunhorloĝo. malnova ilo, muzea antikvaĵo, k.s.).

W. P. R.